

eZine

of Modern Texts in Translation

June 2017

Matei Vișniec

translated into English by
MTTLC graduate

Ioana Săbău

© MTTLC <http://revista.mttlc.ro/>

eZine
of Modern Texts
in Translation

Director
Lidia Vianu

ISSN 1842-9149

Issue 177
June 2017

Issue Editor
Cristina Drăgoi

© MTTL
© The University of Bucharest

Poems by **Matei Vişniec**

translated into English by
MTTL graduate
Ioana Săbău

Reviser:
Ana Vartolomei

IT Expertise:
Cristian Vîjea
Simona Sămulescu

June 2017

Translation Café started in the year 2007, as the magazine of the MA Programme for the Translation of the Contemporary Literary Text (MTTLc), at the University of Bucharest.

The eZINE consists of translations by graduate students of MTTLc, as a prolongation of their activity in class. They are meant to give the graduates a taste of their future profession, and also to increase their sense of responsibility for a translation they sign under their own name.

The texts are translated from or into English, and belong to all literary genres – fiction, poetry, literary criticism, as well as the drama, the essay. The focus is on Modern Literature, broadly meaning the 20th and the 21st centuries: Romanian, British, and American among others.

<http://www.masterat.mttlc.ro/>
<http://revista.mttlc.ro/>
<http://www.editura.mttlc.ro/>

For comments or suggestions, please contact the publisher lidia.vianu@g.unibuc.ro

Poems by

Matei Vişniec

Translated into English by
MTTLC graduate

Ioana Săbău

Cuprins

Table of contents

<i>Despre sinucidere</i>	7	<i>On suicide</i>	7
<i>Unele întâmplări triste</i>	8	<i>Some unhappy occurrences</i>	8
<i>Campanie electorală</i>	9	<i>Election campaign</i>	9
<i>M-am uitat în buzunarele mele</i>	10	<i>I looked in my pockets</i>	10
<i>O după-amiază de vară</i>	11	<i>A summer afternoon</i>	11
<i>Omul</i>	12	<i>Man</i>	12
<i>Felia de pâine, friptura rece și halba de bere</i>	13	<i>My slice of bread, cold steak and draught of beer</i>	13
<i>După-amiază cu sfârșit de secol</i>	14	<i>An afternoon to end a century</i>	14
<i>Înotătorul</i>	15	<i>The swimmer</i>	15
<i>Se apropia sfârșitul secolului</i>	16	<i>The end of the century was near</i>	16
<i>Calul îl veghează plin de tristețe</i>	18	<i>The horse is watching over him filled with sadness</i>	18
<i>Eu sînt un trist tovarăș de călătorie</i>	20	<i>I am a sad travel companion</i>	20
<i>O dimineață cu doamna Vernescu</i>	22	<i>A morning with Mrs. Vernescu</i>	22
<i>Corabia</i>	25	<i>The ship</i>	25
<i>Femeia uriașă</i>	27	<i>The giant woman</i>	27
<i>O tragere cu arcul</i>	28	<i>Shooting an arrow</i>	28
<i>La Londra</i>	30	<i>In London</i>	30
<i>Trei ani mai târziu</i>	31	<i>Three years later</i>	31
<i>O veșnică ridicare din umeri</i>	33	<i>An eternal shrugging of shoulders</i>	33

Aşteptase el, aşteptase	34	He had waited and waited	34
Ochi, inimă, creier	35	Eyes, heart, brain	35
După fiecare secundă	36	After each second	36
Tot ce v-a dezamăgit la naştere	37	Everything that disappointed you at birth	37
În plină lumină	38	In full light	38
Un tren lung cu ferestrele în flăcări	39	A long train with burning windows	39
Căutătorul de aur pierde tot	40	The gold digger loses everything	40
Uluitor de frumoasă era ea	41	She was amazingly beautiful	41
Fusesse prevăzut	42	It had been foretold	42
Femeia care are amanţi	43	The woman with lovers	43
De când ştia ea	44	Ever since she had learned	44
Un Acum smuls cu plînsete	45	A Now uttered weepingly	45
Purtători de semne bizare	47	Bearers of bizarre signs	47
Decît vederea spre mare	48	Only the sea view	48
Undeva, cîndva	49	Somewhere, sometime	49
Mi se părea o pedeapsă	50	Seemed to be my punishment	50
Se aude un ţipăt	51	I can hear a shriek	51
Nu mai aud nimic	52	I can't hear anything anymore	52
Prin pădure, după iepuri	53	Through the woods chasing rabbits	53
Acea întâmplare peste care trecuseră 2000 de ani	54	That event after 2000 years had passed	54
Dacă aveţi cu ce nota	55	If you have something to write with	55

<i>La masă cu Marx</i>	56	<i>At Marx's table</i>	56
<i>Ca şi cum s-ar fi înecat</i>	64	<i>As if he had choked</i>	64
<i>Cuvintele îţi opun rezistenţă</i>	65	<i>Words stand up against them</i>	65
<i>Cuvîntul om</i>	66	<i>The word man</i>	66
<i>Precum hainele devenite prea largi</i>	67	<i>Like clothes that have become too loose</i>	67
<i>Aşteptam învierea florilor</i>	68	<i>I was waiting for the resurrection of flowers</i>	68
<i>Aşa i-a fost destinul</i>	69	<i>That's how it was meant to be</i>	69
<i>Cu atît</i>	70	<i>This is all</i>	70
<i>Măcar două mîini</i>	71	<i>At least two hands</i>	71
<i>Singurul mod de a-l mai păstra în viaţă</i>	72	<i>The only way of keeping it alive</i>	72
<i>Ştie cînd trebuie să o ia la dreapta</i>	73	<i>He knows when to turn right</i>	73
<i>Proastă cum e</i>	75	<i>So stupid</i>	75
<i>De o vreme ea mă hrăneşte numai cu mere</i>	76	<i>She's only been feeding me apples lately</i>	76
<i>Cineva mă aştepta totuşi în gară</i>	78	<i>Yet someone was waiting for me at the station</i>	78
<i>Cu un singur picior</i>	79	<i>With a single leg</i>	79
<i>Un vertij erotic</i>	80	<i>An erotic vertigo</i>	80

Despre sinucidere

E o zi
când fluturele vine
și mi se așază
pe țigara aprinsă
eu îl privesc uluit
cum se face scrum
îmi dau seama că este vorba
de o sinucidere
cu substrat politic
dar nu înțeleg de ce a ales
tocmai țigara mea

On suicide

There comes a day
when a butterfly arrives
and sits
on my lit cigarette.
I watch in astonishment
as it turns to ash.
I work out that this is
a suicide
prompted by some political matter,
but what I can't understand is why he chose
my cigarette in particular.

Unele întâmplări triste

Sunt zile când liniştea imaginează mari suprafeţe de timp
şi casele tind să se topească încet, visător
pereţii devin mari depozite de aluat
de pe epoleţii lor grinzile fierbinţi mi se varsă în creştet

eu alunec pe dîrele unsuroase de pe asfalt
şi dau indicaţii stricte toboşarilor din vitrine
tot ce poate fi salvat să ia poziţie de drepti
tot ce poate fi gîndit să redevină un arbore
solemn şi incestuos

maşinile parcate de mult în faţa fostului muzeu municipal
s-au descompus încet cu burţile aşezate pe trotuare
pentru un necunoscut aceste moviliţe de materie
au un înţeles adînc şi misterios

Some unhappy occurrences

There are days when silence makes up lengthy blocks of time
and houses have a tendency to melt away slowly and dreamily.
The walls turn into deposits of dough
and from their shoulder straps hot beams
drip onto my head.

I slide along the greasy traces on the tarmac
and give strict instructions to the drummers
out on show:
Everything that can be rescued, attention!
Everything that can be pondered, turn back into a tree,
a solemn and incestuous one!

The cars which have long been parked in front of the municipal
museum
have slowly decomposed with their skirts on the pavements.
To a stranger, these small heaps of matter
have a deep and mysterious meaning.

Campania electorală

Domnule senator
grupul nostru de ziarişti
ţine să vă felicite călduros
pentru succesul pe care l-aţi avut
în campania electorală
şi vă roagă să-i acordaţi
cîteva minute
mai întîi ne-ar interesa să ştim
ce este materia
şi cîte forme de existenţă are
apoi am dori să cunoaştem
care este raportul dintre spirit şi corp
şi dacă infinitul
poate fi intuit în natură
iar la sfîrşit dacă puteţi
spuneţi-ne cîteva cuvinte
despre frunza de vişin

Election campaign

Mister Senator
every journalist in our group
would like to express their warmest congratulations
on your success
in the election campaign.
We ask you to spare
a few minutes to talk to us.
First, we'd like to know
what matter is
and how many forms of existence it has;
then we'd like to learn
what the relationship is between spirit and matter
and whether infinity
can be grasped in nature;
and then, if you would be so kind,
let us have a few words
on the leaves of the sour cherry.

M-am uitat în buzunarele mele

M-am uitat în buzunarele mele: nimic
m-am uitat în jur am desfăcut larg palmele:
nimic
m-am gândit mai adânc, m-am concentrat
cu ochii închişi: nimic.

am alergat acasă şi mi-am deschis
dulapurile şi sertarele
am răscolit prin hîrţile mele şi
toate cărţile mi le-am deschis mereu la aceeaşi
pagină: nimic.

am izbit cu pumnul în peretele alb
şi rînd pe rînd toţi pereţii oraşului
s-au prăbuşit ca nişte cărţi de joc
am trecut printre trupurile strivite
am privit în ochii lor:
nimic.

I looked in my pockets

I looked in my pockets – nothing.
I looked around, I stretched my palms wide –
nothing.
I thought deeply, I focused
with my eyes closed – nothing.

I ran home and opened
every cupboard and drawer;
I rifled through my papers and
opened all my books at the same
page – nothing.

I punched down the white wall
and then every single wall in town
collapsed like playing cards;
I walked among their smashed bodies,
I looked in their eyes –
nothing.

O după-amiază de vară

Credeam că într-o după-amiază de vară
nu se poate muri
dar n-a fost așa

nimeni nu s-a atins de nimic
oamenii au stat în fața bucăților de pâine
până când bucățile de pâine s-au chircit
și s-au prăbușit în porii feței de masă

nimeni nu s-a atins de pahare
apa s-a înverzit și a scăzut încet
paharele s-au subțiat și ele și după o vreme
au dispărut

poetul n-a mai scos o vorbă
gura i s-a încheștat tot mai adânc
până când i-a fost absorbită de trup

A summer afternoon

I thought that on a summer afternoon
one couldn't die
but I was wrong.

Everything was left untouched;
people stood in front of the bread crumbs
until the bread crumbs shrank
and sank into the pores of the tablecloth.

The cups were left untouched;
the water turned green and gradually dwindled
and the cups thinned until eventually
they vanished.

The poet stood in silence.
His mouth clenched deeper and deeper
until his body absorbed it.

Omul

Un om s-a urcat pe vârful casei sale și s-a
uitat în jur și n-a văzut nimic

un câine s-a luat după mirosul său și
s-a tot dus s-a învârtit un sfert de ceas
și n-a găsit nimic

un puști s-a lovit la un dinte și a tras
de câteva ori de el și dintele i-a căzut
și în locul dintelui nu i-a mai crescut

niciodată nimic

toată lumea s-a apucat să vorbească despre
aceste întâmplări și au tot vorbit
și nu s-au ales cu mare lucru iar eu

am scris despre ei un catren pe care
se vede că l-am pierdut.

Man

A man climbed on top of his house and he
looked around, but couldn't see anything.

A dog picked up his scent and
for quarter of an hour, he circled, round and round,
but he couldn't find a thing.

A lad hit his tooth and pulled at it.
He pulled at it until the tooth fell out;
and where his tooth used to be

nothing ever grew again.

Everyone started talking about
these events, they kept talking
but didn't make anything of it.

I wrote a quatrain about them
but – clearly – I lost it.

Felia de pâine, friptura rece și halba de bere

Să fii singur să te așezi la o masă
pe terasa pustie
să vină o pasăre și să se așeze
în fața ta pe masa pustie

tu să-i zici du-te, hai, du-te
în curînd va trebui să-mi întind aici
felia de pâine, friptura rece și
halba de bere

cronc, cronc să croncănească pasărea
ce oroare, ce oroare să zici tu

să fie liniște în univers și pasărea
să te mănînce pînă la ultimul os.

My slice of bread, cold steak and draught of beer

Imagine sitting at a table alone
on a deserted terrace
and a bird arriving and standing
in front of you on the desolate table.

Imagine yourself telling it, leave, fly away, leave,
this is where I will soon have to set
my slice of bread, cold steak and
draught of beer.

Imagine the bird cawing, 'caw, caw,'
and you saying, 'it's so horrific, so horrific!'

Imagine being devoured by this bird in a silenced Universe
until there's not even a bone left of you.

După-amiază cu sfârșit de secol

Călătoream pe o stradă subțire
la fel cum un ac călătorește
prin corpul unui fluture

un câine lătra la o picătură de apă
cămașa era smulsă de pe trupul meu
cu tot cu piele

rîsul părea jupuit de pe botul cîinelui
poemul părea jupuit de pe creier

trăsurile alunecau încet pe stradă
caii întorceau capul după trecători

liniștea n-a trecut de propriul ei trup
căderea s-a oprit din lipsă de sunet

An afternoon to end a century

I was passing through a narrow street
as a silver needle passes
through the body of a butterfly.

A dog was barking at a drop of water;
the shirt which covered my body was being torn
along with my skin.

Laughter seemed to have been stripped-from the dog's muzzle;
the poem seemed to have been stripped from my brain.

Carriages were slowly sliding through the streets;
the horses would turn their heads to watch the passers-by.

Silence had become its own obstacle.
It was too quiet for it to fall.

Înotătorul

Există un oraş
pe care nu l-a construit nimeni

sînt străzi pe care nimeni n-a trecut
nicio dată
sînt uşi care n-au fost atinse
sînt ferestre prin care nu se poate privi

o sută de şezlonguri stau înşirate inutil
de-a lungul falezei
nici un cuţit n-a fost ridicat în aer
telefoanele publice încă n-au funcţionat

nu s-a auzit încă nici un sunet
nici o piatră nu s-a rostogolit de pe munte

ori de câte ori se apropie de ţarm
înotătorul se sperie
şi se întoarce în larg.

The swimmer

There is a city
that nobody ever built.

There are streets that have never been trodden
ever.

There are doors that have never been touched.
There are windows that can't be seen through.

A hundred beach chairs lie unused
along the sea shore.
No knife has ever been raised.
The public telephones haven't started working yet.

No sound has been heard yet.
No stone rolled down the mountain.

Whenever he nears the land,
he becomes afraid, the swimmer,
and turns back out to sea.

Se apropia sfârşitul secolului

Se apropia sfârşitul secolului şi oamenii
începuseră să-şi încuie uşile
să-şi bată ferestrele în scânduri

începuseră să-şi strângă lucrurile să-şi
împacheteze hainele şi cuţitele de argint
să-şi facă valizele să-şi pregătească
mari cufere încăpătoare

începuseră să-şi dea jos tablourile şi
fotografiile să strângă covoarele şi feţele
de pernă începuseră să răstoarne scaunele
peste mese

începuseră să-şi ardă toate fotografiile şi scrisorile
şi caietele îngălbenite cu scoarţe maro
începuseră să-şi dea drumul câinilor
şi papagalilor şi sticleţilor din cuşti

The end of the century was near

The end of the century was near and people
had started locking their doors
and barricading their windows with planks.

They had started gathering their belongings,
piling their clothes and silverware
packing their luggage, preparing
large, capacious chests.

They had started removing their paintings
and photographs, rolling up their carpets,
folding their pillow cases; they had started placing the chairs
upside down
on the tables.

They had started to set fire to their letters and photographs
as well as their notebooks with yellowed pages and browned
edges;
they had started releasing the dogs

se apropia sfârşitul secolului şi orbul
trecea pe stradă cu luneta subsuoară

and parrots and goldfinches from their cages.

The end of the century was near and the blind man
was passing through the streets with his spyglass under his
arm.

Calul îl veghează plin de tristețe

Eram singur în mijlocul străzii
sub burta calului meu
eram întins pe caldarâm
iar calul meu se uita la mine, se mira
nu mă mai văzuse niciodată mort

trecătorii întorceau câte puțin capul
priveau cu coada ochiului și spuneau
ce frumos, călărețul a murit
iar calul îl veghează plin de tristețe

dar nu era așa calul meu
mă adulmeca doar nelămurit
încearca să mă atingă cu botul său umed
trecătorii își spuneau ce frumos
călărețul a murit iar calul
încearcă să-l îndrepte cu fața în sus

*The horse is watching over him
filled with sadness*

I was alone in the middle of the street
under my horse's stomach.
I was lying on the pavement
and my horse was looking at me in astonishment –
he had never seen me dead.

Passers-by would turn their heads slightly
for a sideways look; they would say,
'So beautiful, the rider is dead
and his horse is watching over him filled with sadness'.

But they were wrong; my horse
was only sniffing at me perplexedly.
He was trying to touch me with his damp muzzle.
Passers-by told themselves, 'So beautiful,
the rider is dead and his horse
is trying to turn his face towards the sky'.

dar nu era așa, calul meu
s-a plictisit repede de tăcerea mea
și m-a părăsit acolo, pe caldarâm
a luat-o încet de-a lungul străzii

But they were wrong, my horse
soon became weary of my silence
and left me there, on the pavement.
Slowly, he moved along the street.

Eu sînt un trist tovarăş de călătorie

Eu sînt un trist tovarăş de călătorie
nu beau nu mănînc nu privesc pe fereastră
din cînd în cînd îmi scot batista uriaşă
şi timp de jumătate de zi îmi şterg ochelarii
fumurii

eu sînt cel mai trist tovarăş de călătorie
nu vorbesc niciodată pe întuneric
valizele mele sînt mici şi pătrate
pardesiul meu e foarte subţire
şi se topeşte încet în cuier

sînt cel mai trist tovarăş de călătorie
privesc numai spre vîrful umbrelei
am ţigări pe care nu le aprind
ştiu o poveste nemaipomenit de frumoasă
pe care n-o spun nimănui

nu cobor niciodată din tren

I am a sad travel companion

I am a sad travel companion –
I never drink or eat or look out the window.
Every now and then, I take out my giant handkerchief
and spend half a day wiping my glasses
with smoke-tinted lenses.

I am the saddest travel companion –
I never speak when it's dark,
my suitcases are always small and square,
my overcoat is very thin,
it melts slowly into the coat hanger.

I am the saddest travel companion.
I only look at the tip of my umbrella,
I carry cigarettes but I never light them,
I know an incredibly beautiful story
which I tell to no one.

I never get off the train

în gări, în oraşe, în parcuri
mă simt îngrozitor de singur.

to walk through the stations, the cities or parks;
I feel awfully alone.

Translation
Café

June 2017

O dimineață cu doamna Vernescu

Aveam 25 de ani și locuiam într-un
demisol fereastra mea dădea în strada
Galați uneori doamna Vernescu proprietara

lovea încet de două ori și mă întreba
oare nu ai nevoie de ceva nu doamnă
dar dacă vrei să mă chemați la o cafea

și să-mi povestiți câte ceva din tinerețea
dumneavoastră vin cu plăcere știu că ați locuit
multă vreme la Viena unde ați fost o

pasionată a valsului acolo ați învățat
să cântați la pian și pînă astăzi ați rămas
o admiratoare a lui Schopin, Schubert și

Ravel e într-adevăr îmbucurător să cunoști
o persoană atît de distinsă care a fost vizitată
personal de Menuhin și care a conversat

A morning with Mrs. Vernescu

I was twenty-five, living in a
semi-basement; my window faced the
Galați Street; at times, Mrs. Vernescu, the landlady,

would knock lightly, twice, and ask me
'Do you need anything?' 'No, Madam,
but if you want to have a coffee with me

and tell me some stories from your youth,
I will gladly accept. I know you lived
in Vienna for a long time and you were

passionate about waltz, and it's where you learned
to play the piano, and to this day, you still
admire Schopin, Schubert and

Ravel. It's such a pleasure to be with
such a distinguished person who received visits
from Menuhin himself and often had

deseori în franceză vezi bine cu Ilia
Ehrenburg dovadă cele două fotografii
pe care le mai păstrați deasupra biroului

pe tapetul roșu-verzui în subțiri dungulițe
albe al peretelui o doamnă ce frumos e la
dumneavoastră aicea sus ce curat

și ce luminos e totul și cât de frumos
e acel porțelan autentic dacă mă pot
exprima așa vreau să spun a fost

cumpărat chiar de mîna dumneavoastră
acum 50 și patru de ani la Paris
ori la Liège într-adevăr doamnă

Franța e minunată uneori te cuprinde
tristețea că nu te-ai născut francez
și atunci e bine să-ți amintești de acel

vers din Apollinaire „sous le pont

conversations in French with Ilia
Ehrenburg; I can see the two pictures that prove it,
which you still keep above your desk,

on the reddish-green wallpaper with thin, white stripes
that covers your wall. It's so beautiful up here
where you live, Madam, everything is so clean

and bright, and how beautiful
that authentic porcelain is, if I may
say so, I mean, it was purchased

by you with your own two hands
fifty-four years ago in Paris
or, indeed, Madam, in Liège.

France is wonderful, one is often struck
by sadness because they were not born in France,
and in those moments, it's good to remember that

poetic line, 'sous le pont

Mirabeau coule la Seine” e atât de
profund Apollinaire şi atât de aproape de

sufletul nostru de visători şi înduioşaţi
doamnă cafeaua nu are zahăr şi credeţi-mă
şerbetul ăsta îşi pierde gustul pe zi ce trece.

Mirabeau coule la Seine’, how
deep Appolinaire is and how close to

our souls, we daydreamers and sympathisers.
Madam, this coffee lacks sugar, and trust me,
this sorbet is losing its flavour as the days go by.

Corabia

Corabia se scufunda încet noi ziceam
și ce dacă se scufundă corabia și mai
ziceam orice corabie se scufundă
într-o zi și ne strângeam mâinile
ne luam rămas bun

dar corabia se scufunda atât de încet
încît după zece zile noi cei care
ne-am dat mâinile încă ne priveam
rușinați și ziceam nu-i nimic asta-i
o corabie care se scufundă mai încet
dar pînă la urmă se scufundă iat-o

dar corabia se scufunda atât de încet
încît după un an încă ne era rușine
nouă celor care ne-am dat mâinile și
în fiecare dimineață ieșeam unul cite unul
măsuram apa hm nu mai e mult se
scufundă încet dar sigur

The ship

The ship was slowly sinking and we would say,
'what if the ship is sinking,' and we would also
say, 'any ship must sink
one day,' and we would shake hands
and say goodbye.

But the ship was sinking so slowly
that after ten days we, who
had shaken hands, were still staring at each other
in an embarrassed way and we would say, 'it's alright, this is
a ship that sinks more slowly than others,
but it will eventually sink, look at it'.

But the ship was sinking so slowly
that after a year we were still embarrassed,
we, who had shaken hands,
would go out one by one
to measure the water level, 'hm, there's not much time left, it's
sinking slowly but surely'.

dar corabia se scufunda atît de încet
încît după o viață de om încă
mai ieșeam unul cîte unul și priveam
cerul și măsuram apa și scrișneam din dinți
și spuneam asta nu e o corabie
asta e o...
asta e o...

But the ship was sinking so slowly
that after a lifetime, we would still go out one by one to look
at the sky and measure the water level, and we would grind
our teeth
and say to each other, 'this is not a ship,
this is a...
this is a...'

Femeia uriaşă

Eram singuri pe insula cea pustie
eu şi femeia uriaşă

dimineaţa, în pădurea tăcută
vînam cîte o pasăre gînditoare
femeia uriaşă pune capcane
pentru peştele prost şi gras

la prînz aprindeam focul
şi prăjeam carnea dezgolită
ne întindeam sub arborele visător
şi priveam cerul burduşit cu planete

dar spre seară, Doamne, spre seară
ochiul femeii uriaşe începea să se rotească
ţintuindu-mă tot mai adînc iar degetele ei
se clătinau prin aer şi vocea ei se auzea
dezmierdîndu-mă
pe deasupra acelor ape

The giant woman

We were alone on the deserted island –
the giant woman and I.

In the morning, in the quiet forest,
we would each hunt a thinking bird.
The giant woman would set traps
for the stupid, fat fish.

At lunchtime, we would build a fire
and fry the naked meat.
We would lie down under the dreamy tree
and look at the sky which was packed with planets.

Only towards evening, oh God, towards evening,
the giant woman's eye would start rolling,
staring at me harder and harder, and her fingers
would shake through the air, and one could hear her voice
carressing me
above those waters.

O tragere cu arcu

Trage în mine, îi spuneam, trage în mine
sînt aici, pe acoperişul oraşului

el trăgea şi săgeata mă lovea în picior
i-o întindeam şi-l rugam: mai ţinteşte o dată

el trăgea şi mă nimerea în umăr
eu îmi scoteam săgeata din umăr
şi alergam după el, îi spuneam: ai greşit
mai încearcă o dată

el mă privea rugător, mă vedea
furios şi înrăit, îşi încorda arcu
şi mă ţintea în urechea stîngă

minciună, strigam eu, o mare minciună,
oare nimeni nu mă poate ţinti în inimă
sau în frunte, bastarzilor!

Shooting an arrow

Shoot me, I told him, shoot me!
I am right here, on the city's rooftop.

He would shoot and the arrow would hit my leg;
I would give it back to him and ask him, 'aim again'.

He would shoot and hit my elbow;
I would pull the arrow out of my elbow
and run to him to tell him, 'you missed,
give it another shot'.

He would give me a pleading look, seeing
that I was angry and malicious, then he would draw his bow
and aim at my left ear.

'This is a lie', I would shout out, 'a great lie!
Isn't there anyone who could aim at my heart
or at my forehead, you bastards?'

mă repezeam la el, îl prindeam de piept cu
palmele negre, îi urlam în ureche:
bastardule, uită-te la mine când loveşti
prinde cu putere de coarda arcului
şi ţinteşte-mă în inimă

el mă săgeta cu mîna tremurîndă
şi vârful ascuţit trecea pe lîngă mine
înfigîndu-se în inima calului meu
pe care-l iubeam şi care
nu era vinovat cu nimic

I would rush to him, grab his chest with my
black palms and shout to his ear,
'You bastard, look at me when you shoot!
Grip the bow firmly
and aim at my heart!'

He would shoot at me with shaking hands
and the arrow's sharp tip would miss me
and lodge into the heart of my horse,
which I loved and which
was completely innocent.

La Londra

La Londra, domnilor, ce aer
ce spleen, ce străzi şi ce
confort
ce lume bună, ce metrouri
ce mirosenii din import

portarii toţi ştiu să se poarte
nu vezi o scamă pe peron
nu vezi un câine fără zgardă
nu vezi un domn fără baston

In London

In London, Gentlemen, there's such an atmosphere,
such spleen, such streets, such
cosiness
such good people, such an Underground,
such imported condiments!

Every usher has good manners,
the platforms are all spic and span,
every dog's wearing a collar
and canes are used by every man.

Trei ani mai târziu

Un loc de refugiu
şi atît
dar poate, poate, poate
că într-o zi...

m-am oprit adineauri pentru că
a sunat telefonul o veste bună
cineva îmi cere...

m-am oprit adineauri pentru că
la uşa mea a sunat cineva, cînd
să deschid...

trei ani mai tîrziu: m-am oprit
adineauri pentru că am auzit un
zgomot suspect în încăperea de
alături am intrat am ridicat
covorul şi sub covor...

Three years later

A shelter,
nothing else
but maybe, maybe, maybe
one day...

I stopped a moment ago because
the phone rang – good news,
someone asks me to...

I stopped a moment ago because
someone rang my doorbell; just as I was about
to answer...

three years later – I stopped
a moment ago because I heard a
strange noise in the room
next to mine; I entered it and lifted
the carpet and under it...

zece ani mai târziu eu ieşind
dintr-o casă pustie cu ferestrele sparte
în mîna mea propria mea
imagine în alb...

Ten years later I am getting out
of a deserted house which has open windows;
in my hand lies my own
photo in shades of white...

O veşnică ridicare din umeri

Scriu acest poem pe întuneric
de aceea le cer iertare celor care îl vor citi
s-ar putea ca unele cuvinte să se suprapună peste
altele
s-ar putea ca unele litere să rămână neghioabe
ştiu că mesajul meu riscă să ajungă total trunchiat
la destinatar
de altfel simt cum unele rînduri se lichiefiază
de parcă ochiul însuşi mi s-ar scurge în ele
probabil că în ziua cînd lumina va reveni
această pagină va fi un morman de semne
un muşuroi locuit de furnici
sau chiar de vietăţi mai evolute capabile să
se roage
drama pe care am trăit-o eu însă
va rămîne mută
secretul pe care am vrut să-l vi-l transmit
cu acest poem
va fi o veşnică ridicare din umeri

An eternal shrugging of shoulders

I am writing this poem in the dark
and I apologise to all its readers for this.
Some of the words might overlap with
others.
Some of the letters, disconnected, might remain witless.
I know that my message might arrive completely fragmented
to the recipient.
I can also feel how some of the lines become liquified,
as though my eye itself had drained into them
and come the day when light returns
this page will be nothing but heap of marks,
an anthill inhabited either by ants
or even by advanced beings capable
of praying,
but still, the drama of my experience
will remain silenced –
the secret that I wanted to share with you
through this poem
will be an eternal shrugging of shoulders.

Aşteptase el, aşteptase

Aşteptase el, aşteptase, îşi tocise colţii de aşteptare
i se subţiaseră mănuşile de aşteptare
dar acum era răsplătit
luntrii lungi pline cu sudoare
coborau pe apele fluviului
ca dintr-o oglindă care vomită încheieturi,
găuri mici şi ţinte ratate
aşa se trezea el la viaţă
mare cum era, universal din când în când
ciuruit de nopţi albe, vlăguit ca o câmpie după
o lună, două luni de viscol
alb şi de nerecunoscut se puse din nou în mişcare
îşi numără paşii
mai avea trei până la întâlnirea cu mine
unu
doi
trei

He had waited and waited

He had waited and waited, he had blunted his fangs in the wait
his gloves had thinned in the wait
but now he was expecting his reward
long sweat-filled punts
floating downstream on the river
as if they had descended from a mirror vomiting joints
the small holes from missed targets
that was how he rose again to life
as big as he was, as big as the Universe every now and then,
bullet-holed by sleepless nights, exhausted like a plain after
a month, two months, unrecognisable
under the white blizzard cover, he started
to move again
he counted his footsteps
only three left until the meeting with me
one
two
three

Ochi, inimă, creier

Cînd a fost să aleg, mîna n-a mai ascultat
de ochi
ochiul nu a mai ascultat de inimă
iar inima nu a mai ascultat de creier
s-au repezit ca un stol: ochi
inimă, creier, mîini şi picioare
zeci de degete, buze şi urechi
un ghem de organe grăbite ţîşnind fiecare
în altă direcţie
era singura mea şansă
de a obţine obiectul dorinţei
şi iată cu ce m-am ales, plutesc explodat
în aer
atomii mei de carne au început
să se rotească unii în jurul altora
fiecare se îndepărtează de fiecare cu o
viteză fantastică
din cauza timpului infinit
pe unele din aceste mici planete
încep să apară forme de viaţă

Eyes, heart, brain

When I had to make a choice, my hand stopped obeying my
eyes,
my eyes stopped obeying my heart,
and my heart stopped obeying my brain.
They hastened like a flock of birds: eyes,
heart, brain, hands and feet
dozens of fingers, lips and ears
a bundle of organs, rushing, each spurting
in a different direction –
that was my only chance
of attaining my desire
and here's what I got: I am floating scattered
in the air
the atoms of my flesh in orbit,
spinning around each another.
Each one moves further away from the others at
fantastic speed.
But time being infinite, as it is,
on some of these small planets
life forms start to appear.

După fiecare secundă

Dar liniştiţi-vă, domnule, unde vedeţi
dumneavoastră
păianjeni? nu este nici un păianjen pe aici
domnule, încet, unde vedeţi dumneavoastră
șarpe, sticlete, balenă cu gura larg deschisă?
acesta este un magazin de accesorii
noi vindem numai accesorii pentru pendule mici
da, nu, da, nu, da, nu
ce auziți dumneavoastră
nu poate fi timpul
nu, domnule, în nici un caz
pendulele mici sunt discrete ele nu fac decît
să răsuflă ușurate după
fiecare secundă

After each second

Calm down, Sir, where are those spiders
that you
can see? There aren't any spiders here
sir, slow down, where are those
snakes, goldfinches, whales with wide-open mouths that you
can see?
This is a small parts shop,
we only sell furnishing for small
pendulums
yes, no, yes, no, yes, no,
what you're hearing
can't be time itself,
no sir, not a chance,
small pendulums are silent and they only
breathe out sighs of relief after
each second.

Tot ce v-a dezamăgit la naștere

Cine să fiu altcineva decât colecționarul de răni
da, domnilor, am venit aici ca să cumpăr
cîteva dintre rănilile dumneavoastră ascunse
nu, domnilor, cicatricile hidoase nu mă mai interesează
eu colecționez acum răni mai sensibile
traume secrete
răni transmise peste trei generații
dureri moștenite prin naștere
tăieturi fine la ora cînd vi s-au format sentimentele
tot ceea ce v-a dezamăgit la naștere
iată ce mă interesează
prima picătură de sînge interioară
primele cuvinte pe care le-ați pronunțat
și care nu s-au mai vindecat niciodată

Everything that disappointed you at birth

Who else could I be but a wound collector?
Yes, Gentlemen, I came here to buy
some of your concealed wounds.
No, gentlemen, I've lost my interest in hideous scars.
I now collect more sensitive wounds,
secret traumas,
wounds that were passed on to the third generation,
sorrows inherited at birth,
minute cuts in the hour when your feelings formed.
Everything that disappointed you at birth –
that's what I'm interested in –
the first inner drop of blood,
the first words that you uttered,
which have never – never can be – healed.

În plină lumină

În plină lumină fiind el bobul mic
născut din întuneric
cu inima neagră evident
se topi brusc deveni un munte de sare
muntele de sare hrănitor
se topi în salata, în supa, în pâinea
aflate pe masă
eram singur la prânz și din cauza foamei
n-am făcut legătura dintre cauză și efect
am terminat mi-am băut cafeaua îndulcită
cu sare
și tot n-am înțeles nimic
viața mi s-a sfârșit târziu
ce mult ai trăit îmi spuse bobul iluminat
grăuntele fundamental
dar eu nu i-am auzit glasul
când lumea a găsit aceste rînduri
toți au crezut că era vorba de un poem stîngaci

In full light

As the small grain stood in full light –
it had been born out of darkness
and was black at the heart, obviously –
suddenly it melted and became a mountain of salt.
The nourishing mountain of salt
melted into the salad, soup and bread
which were lying on the table.
I was having lunch alone and because of the hunger
I failed to find a link between cause and effect.
I finished and drank my coffee sweetened
with salt.
I still couldn't make any sense out of anything.
My life ended late.
'You lived for so long', said the enlightened grain,
the fundamental seed,
but I couldn't hear its voice.
When people found these lines
they all thought that this poem was clumsy.

Un tren lung cu ferestrele în flăcări

Enormă decepție
în sala de așteptare – nimeni
trenul de ora opt era anunțat
cu o întârziere imposibil de precizat
șeful gării, rușinat, umilit
devenit un punct
scîncea închis în biroul său
am fost singurul om care
și-a cumpărat totuși un bilet pînă la
stația următoare
nu pot să vă povestesc
cum m-a privit casierul
toată viața mi-a fost recunoscător
iar cînd trenul cel lung și negru, cu ferestrele în flăcări
a trecut fără să oprească prin fața mea
nimic nu mi s-a părut neobișnuit
am continuat să-i fac semne prietenoase cu mîna
chiar și după ce a dispărut la orizont

A long train with burning windows

Enormous deception
in the waiting room – nobody.
They announced that the 8 o'clock train
would be delayed indefinitely.
Ashamed and humiliated, the stationmaster,
who had become a dot,
was whimpering in his office.
I was the only one who
still bought a ticket to the
next stop.
I can't even describe
the look that the cashier gave me.
He would be grateful his entire life.
And the long, black train with burning windows
passing by me without stopping
didn't surprise me.
I waved at it, kept on waving, in a friendly manner
even after it vanished beyond the horizon.

Căutătorul de aur pierde tot

Căutătorul de aur când găseşte aur
pierde tot
nimic mai dureros, mai nefast
pentru căutătorul de aur decît să găsească aur
în momentul în care găseşte aur
căutătorul de aur simte o durere în sînge
mîinile sale paralizează
gesturile sale rămîn suspendate
fiinţa i se evaporă
cînd găseşte aur căutătorul de aur
nu se mai recunoaşte pe sine însuşi
nisipul îi fuge de sub picioare
viaţa i se despică în două ca o prăpastie
chiar şi cînd se preface că nu a găsit nimic
chiar şi după ce aruncă pepita de aur
înapoi în inima torentului
căutătorul de aur ştie că viaţa sa nu mai are sens
şi că în faţă i se deschide
muntele vinovăţiei

The gold digger loses everything

When the gold digger finds gold
he loses everything.
There's nothing more painful or unfortunate
for the gold digger than finding gold.
The moment he finds gold,
the gold digger can feel pain in his blood;
his hands paralyse,
his gestures remain in the air
and his whole being fades away.
When the gold digger finds gold
he can't tell who he is anymore.
The sand under his feet slips away,
his life breaks open like a chasm.
Even if he claims that he couldn't find anything,
even after he throws the gold nugget
back into the depths of the rapids,
the gold digger is aware that his life doesn't make sense
anymore
and that what lies ahead
is a mountain of guilt.

Uluitor de frumoasă era ea

Fuse ea frumoasă şi înainte de a îmbătrîni
dar acum adaosul de zile îi pria
şi cu cît îmbătrînea cu atît devenea mai frumoasă
pielea ei părea incandescentă
blîndeţea i se revărsa pe faţă ca o cascadă
cuvintele ei erau din ce în ce mai rotunde
uluitor de frumoasă era ea îmbătrînind
orice atingere se prefăcea în sidef
în bucătărie, cînd spăla vasele
farfuriile de tablă se transformau în argint
iar argintăria în veselă de aur
frumoasă, frumoasă era ea îmbătrînind
leoaică fără noroc dar fericită

She was amazingly beautiful

She was beautiful before she started aging, too,
but now the addition of years was good for her;
the older she got, the more beautiful she became.
Her skin seemed to glow,
tenderness poured out on her face like a waterfall,
her words became more and more meaningful.
She was amazingly beautiful as she aged.
Everything she touched became mother of pearl;
even in the kitchen, washing up,
the metal plates would become silver
and the silverware would turn into golden dishes.
She was beautiful, truly beautiful, as she aged –
an unlucky, but happy lioness.

Fusese prevăzut

La ce ți-a folosit să știi
ce urma să ți se întâmple?

chiar și faptul că urma
să știi ce ți se va întâmpla
fusese prevăzut

It had been foretold

How useful was it to learn
what was going to happen to you?

Even the fact that you were going
to find out what would happen to you
had been foretold.

Femeia care are amanți

Femeia care are amanți
umblă zi și noapte goală pe stradă
sau cel mult îmbrăcată într-o rochie făcută
din palmele amanților ei
care continuă să o mângâie toți în același timp
de zece ori pe secundă
femeia care are amanți
tace mult dar surîde în somn
tu crezi că ea rămîne singură acasă
dar în adîncul ei patul e făcut pentru bărbați misterioși
femeia care are amanți trăiește cu o veșnicie mai mult
decît noi toți, decît cuvîntul dragoste și decît sărutul final
cînd îți spune adio, femeia care are amanți
nu te lasă niciodată singur
cuvintele ei sunt tot atîtea urme de pași
dacă te iei după ele ajungi într-o casă pustie
unde două cești de cafea stau neatînte pe masă
vă spun, și nu încercați să înțelegeți acest lucru
femeia care are amanți
nu mai are nevoie de bufniță

The woman with lovers

The woman with lovers
walks naked on the streets day and night.
She sometimes wears a dress
made of the palms of her lovers,
who carry on caressing her, all at the same time,
ten times a second.
The woman with lovers
is often silent, but smiles in her sleep.
You think that she is at home alone,
but deep down she thinks that beds are made for mysterious men.
The woman with lovers lives an eternity longer
than all of us, than the word 'love' and the last kiss.
When the woman with lovers says goodbye,
she never leaves you in solitude.
Her words are as many footsteps.
If you track them, you will come to a deserted house
where two coffee cups remain untouched on the table.
I'm telling you, and please don't try to understand this,
the woman with lovers
doesn't need the owl anymore.

De când ştia ea

Nespusă, infinită era dulceaţa secunde
de când ştia ea să împietrească să oprească
să izoleze secunde din curgere
totul devenise mai vesel
trei, patru secunde în fiecare zi
deveneau astfel bulgări de gheaţă
seara lipseau la apel şi nu le mai găsea
absolut nimeni
eu însumi eram acum închis
într-un astfel de bulgăre transparent
voisem să-i atrag atenţia
şi o făcusem pentru o secundă

Ever since she had learned

The sweetness of the moment was extraordinary, infinite,
ever since she had learned how to petrify, to stop,
to isolate the flowing words.
Everything became so joyful –
three or four seconds a day
became spheres of ice,
which missed roll call at night and couldn't be found
by anyone at all.
I myself was now enclosed
in such a transparent sphere.
I so wanted to gain her attention
and I did. But only for a second.

Un Acum smuls cu plîsete

Ceva trebuia să-i spun
tristă cum era, furioasă pe mine cum era
n-am avut încotro și i-am spus Da
numai că pentru ea
Da înseamnă Nu
de la bun început mi-a explicat acest lucru
un Da smuls la furie
înseamnă Nu
un Acum smuls cu plîsete
înseamnă Niciodată
chiar și atunci cînd accept spontan tot ce vrea ea
și spun Imediat
ea pretinde că de fapt voi fi într-o mare
Întîrziere
m-am săturat de spaimile ei
m-am săturat să văd că
în mintea ei
în viața ei
în mîngîierile ei

A Now uttered weepingly

I had to tell her something,
as she was sad and angry with me.
I had no choice but to say Yes –
except that for her
Yes means No.
She had explained this to me from the very beginning –
a Yes uttered angrily
means No;
a Now uttered weepingly
means Never.
Even when I agree spontaneously
to everything she wants
and tell her Immediately,
she claims that it will actually happen
No Time Soon.
I am fed up with her frights.
I am fed up with noticing that
in her mind,
in her life,

Unu înseamnă Zero
Totul înseamnă Nimic
și chiar și sărutul cel mai lung și cel mai frumos
înseamnă Absență

in her caresses,
One means Zero
Everything means Nothing
and even the longest and most beautiful kiss
means Absence.

Purtători de semne bizare

La ieşirea din oraş – un cortegiu funerar
oameni îmbrăcaţi în negru, purtători de semne bizare
doisprezece ciocli cu un sicriu în spate
şi cele o sută de rude ale mortului
femei, copii, bărbaţi în etate, bătrâni cu cîrje
bocitoare şi preoţi
purtători de cruci răguşite
precum şi multe ciori rotindu-se deasupra sicriului
mă întîlnesc cu ei ori de cîte ori ies din oraş
sunt deja cîţiva ani buni de cînd vor să îngroape mortul
şi nu reuşesc să găsească drumul spre cimitir
nimeni nu le spune în ce direcţie trebuie să o ia
eu însumi le dau indicaţii greşite
îi văd asudaţi, la capătul puterilor
dar le spun: întîi la dreapta şi apoi la stînga
sau le spun: drept înainte şi apoi a doua la dreapta
sau le spun: luaţi-o înapoi pînă la prima intersecţie şi apoi
mai întrebaţi
nimeni nu se supără, însă, cortegiul continuă să rătăcească
în jurul oraşului

Bearers of bizarre signs

Just outside the city – a funeral procession.
People dressed in black, bearers of bizarre signs –
twelve gravediggers with a coffin on their backs
and a hundred relatives of the dead man,
women, children, old men, pensioners on crutches,
mourners and priests,
bearers of strangled crosses,
and many crows flying in circles above the coffin.
I meet them every time I leave the city.
They've been trying to bury the dead man for many years now
but they fail to find the way to the graveyard.
Nobody tells them which way they should be headed.
I give them wrong directions myself.
I can see them drenched in sweat, exhausted,
but I tell them, straight ahead and then turn left,
or I tell them, go back to the previous junction and then
ask for further directions
nobody minds, but the procession keeps on wandering
around the city.

Decît vederea spre mare

Nimic din ce-mi spusese ea
nu se dovedi adevărat
nu tu dulapuri cu o mie de rochii
nu tu sală de bal
nici grădină cu păuni şi cerbi
şi nici măcar castel
trei zile l-am căutat de-a lungul falezei
şi nu l-am găsit, palatul ei cu vedere spre mare
n-am găsit din el decît vederea spre mare
ceea ce totuşi m-a umplut de tandreţe:
iată că totuşi n-a minţit
e o femeie bună, mă iubeşte

Only the sea view

Everything that she had told me
turned out to be a lie –
there wasn't any closet stuffed with a thousand dresses,
nor any ballroom;
I couldn't find any garden with peacocks and stags in it.
Even the castle was missing.
I've been looking for it along the bluff for three days
and I'm unable to find her palace with a sea view.
What I did find was only the sea view,
which nonetheless filled me with tenderness for her –
it turns out she didn't lie after all;
she is a good woman, she loves me.

Undeva, cîndva

Undeva, cîndva da am trăit în deşert
poate am fost şarpe poate am fost scorpion
poate am fost o păsăre care s-a hrănit cu şoareci
altfel nu-mi explic această plăcere de a vedea lumea
de sus
nu că aş fi fost obosit dar soarele
începe să mă transforme în nisip
eram un munte acum sunt o adunătură de pietre
oamenii se agaţă de umerii mei
ca să urce pe creştetul meu
de acolo de sus se vede ceva
dar ce?

Somewhere, sometime

I used to live in the desert somewhere, sometime,
maybe I was a snake or maybe I was a scorpion,
maybe I was a bird that fed on mice –
otherwise I can't explain why I find joy in seeing the world
from high up.
I am not tired at all, but the sun
is starting to turn me into sand.
I used to be a mountain and now I'm a heap of rocks.
People hang on to my shoulders
to climb my peak –
they can see something from up there
but what is it?

Mi se părea o pedeapsă

Era mare mişcare în aer, în văzduhuri, în univers
se ridicau ceţuri, se prăbuşeau ploii
meteoriţi furibunzi se izbeau între ei, săreau scînteii
se auzeau tunete, zgomote asurzitoare
ca şi cum o cohortă de nuci s-ar fi rostogolit
pe un acoperiş de tablă
doar mie, aflat în centrul lumii
nu mi se întîmpla nimic, eram trist
nu e bine să fii în mijlocul nucleului
în inima însăşi a miezului
în locul de unde iradiază echidistanţele
eram singur acolo şi nu mi se întîmpla nimic
iar faptul că totul se învîrtea în jurul meu
mi se părea o pedeapsă

Seemed to be my punishment

There was movement in the air, in the skies, in the Universe –
fogs lifted, rain collapsed,
furious meteors crashed into one another, sparks flew off,
thunder and deafening noises could be heard,
like the clatter of walnuts teeming down
an old tin roof.
Only I, from the center of the world,
experienced nothing, I was sad –
it's not a pleasure to be in the middle of the nucleus,
in the heart of the core itself,
the place that casts off equidistances.
I was there all alone and nothing happened to me,
and the fact that everything spun around me
seemed to be my punishment.

Se aude un țipăt

Cînd să-mi atîrn pardesiul în cuier
poc! o revelație
îmi dau seama că nu sunt singur în restaurant
în univers
un palton și o canadiană atîrnă deja
în cuierul-arbore
o pălărie, un fular par așezate acolo
cu soliditate, de mult
nu e ușor să fii ultimul venit
o umbrelă stă înfiptă la piciorul cuierului
ca o amenințare
simt în buzunarele paltonului străin
ceva greu, ca o pungă cu nisip
din interiorul canadienei
se aude un țipăt

I can hear a shriek

Just as I was about to hang my overcoat up on the hallstand
– bang! – a revelation hit me.
I realised I was not alone in the restaurant,
nor in the Universe.
An overcoat and a jacket had already been hung
in the tree-like hallstand
A hat and a muffler seemed to have been placed there,
firmly, long ago.
It's not easy to be the last one to arrive.
An umbrella is dug in at the foot of the stand
like a threat,
and inside the pockets of the other overcoat I can feel
something heavy, like a bag of sand;
from inside the jacket
I can hear a shriek

Nu mai aud nimic

Vine, se apropie, iată-l
chelnerul îmi aduce cafeaua, mi-o
pune pe masă cu un gest
elegant
lingurița sclipește, spuma albă
face fiș-fiș
bucățița de zahăr pare un meteorit
căzut alături de țintă
nici n-am timp să aprofundez
toate acestea și chelnerul
se întoarce scurt pe călcâie
se îndepărtează fără un cuvânt
rămân singur în fața ceștii de cafea
mă cuprinde, treptat, disperarea
nu mai văd, nu mai aud nimic
să o beau?
să nu o beau?

I can't hear anything anymore

He's coming; he's getting closer; here he is.
The waiter brings me my coffee, he
places it on the table
elegantly.
The teaspoon is sparkling, the white foam
is fizzling,
the lump of sugar looks like a meteor
that missed the target.
I don't even have time to ponder
all of these because the waiter
quickly turns on his heels
and departs without a word.
I remain alone in front of the coffee cup.
Desperation slowly takes over me.
I can't see, I can't hear anything anymore.
Should I drink it ?
Should I skip it ?

Prin pădure, după iepuri

Ce era să fac? l-am luat în spate și l-am trecut apa
era un copil ca oricare altul
cu picioarele murdare cu scaieți în păr
îi curgeau mucusii și vorbea puțin gîfîit
alergase toată ziua prin pădure după iepuri
se jucase cu un arici
i se lipiseră de talpă o grămadă de frunze uscate
l-am trecut apa întrucît sunt un om bun
nu știam că ținutul acela urma să fie crucificat
și că mai tîrziu urma să ne rugăm la el

Through the woods chasing rabbits

What was I to do ? I carried him on my back across the water.
He was just a regular child
with dirty feet and thistly hair.
He had a runny nose and a slightly panting speech -
he had been running all day through the woods chasing rabbits,
he had played with a hedgehog.
Lots of shrivelled leaves had stuck to his feet.
I carried him across the water because I'm a good man.
I was not aware that the kid would be crucified
and that later on we would address our prayers to him.

Acea întâmplare peste care trecuseră 2000 de ani

Din toate acele firimituri trebuia acum
să reconstitui pâinea
din cuvintele spuse la masă
trebuia să reconstitui limbajul
Douăsprezece strigăte de durere înfipite în pereți
cîteva lacrimi prelinse pe jos
un sărut ca o scrijelitură încremenit în aer
cîteva picături de vin și o cupă răsturnată
era tot ce mai rămăsese dintr-o profundă dramă umană
cum să redau cu fidelitate acea întâmplare
peste care trecuseră 2000 de ani?
și în plus nu aveam la dispoziție
decît o singură oglindă
în chip de rugăciune

That event after 2000 years had passed

From all those crumbs I now had
to recompose the bread.
From the words that had been uttered at the table
I had to reconstruct language.
Twelve shouts of pain that had been dug into the walls,
several tears that had leaked on the floor,
a scribbly kiss stuck in the air,
a few drops of wine and an overturned cup –
only this was left from a profound human drama.
How was I supposed to give a faithful representation of that
event
after 2000 years had passed?
And only a mirror
by way of a prayer
to help me speak of it.

Dacă aveți cu ce nota

Nu trebuia să aleg drumul cel mai scurt
de indicațiile localnicilor nu trebuie să ascuți niciodată
fiecare scurtătură este presărată cu nisipuri
mișcătoare
da, domnule, sunt pe cale să mă scufund
și nimeni nu mai poate face nimic pentru mine
sunt de profesie filozof, toată viața
m-am gândit la esență, la sensul nașterii și
la alte asemenea lucruri fundamentale
v-aș enumera câteva dintre concluziile mele
dacă aveți cu ce nota

If you have something to write with

I shouldn't have taken the shortest road.
One should never follow the directions of the local folk.
Every shortcut is strewn with quicksand.
Yes, Sir, I am about to sink
and nothing can be done for me anymore.
I am a philosopher by profession and my whole life
I've been thinking about the essence, about the meaning of birth
and
several other fundamental aspects of existence.
I would like to share some of my conclusions with you
if you have something to write with.

La masă cu Marx

1

Mîncaserăm ca porcii, cu poftă, cu gurile averse
de sosuri şi arome,
aveam burţile pline şi ochii spălăciţi de saţietate
un abur uşor se ridica de pe faţa de masă, firimiturile
fumegau
paharele golite gîlgîiau, cuţitele înfipite în chifle şi chiftele
vibrau uşor prelungind memoria mîinii
mirosea a sînge şi a carne tocată, a oţet şi a piele pîrlită
a farfurii linse şi a sudoare
eram mîndri de noi în urma celor întîmplate
istoria stătuse cu noi la masă şi acum dansa cu picioarele goale
peste cioburile paharelor sparte
eram mîndri de noi, deşi puţin obosiţi
şi chiar atunci se auzi întrebarea:
ŞI ACUM CINE SPALĂ VASELE?
eu nu, spuse Marx
nici eu, se auzi vocea lui Engels
în orice caz nu eu, spuse Lenin
mai rămînea Stalin dar Stalin dormea deja cu capul între

At Marx's table

1

We had been greedy, stuffed our faces, our avid mouths
with sauces and flavours
our stomachs were full and our eyes bleary with repletion
light vapours were rising from the tablecloth, and, from the
crumbs,
smoke,
the emptied glasses spouted, the knives stuck in buns and
meatballs
vibrated lightly, prolonging the memory of the hand
it smelt of blood and mince, of vinegar and burnt skin
of licked plates and sweat
we were proud of ourselves for what had happened
history had taken its meal with us and now it was dancing
barefoot
on the broken glasses
we were proud of ourselves, although a little tired
and all at once a question sounded in our ears:
AND NOW WHO'S TO WASH THE DISHES?
'Not me', said Marx.

două farfurii murdare
şi mai rămâneam eu, ultimul venit, eu care mîncasem
de fapt cel mai puţin, mai mult din politeţe
m-am uitat în ochiul lor – Marx, Engels, Lenin şi Stalin aveau de
fapt
un singur ochi aşezat pe turela unui tanc, un ochi uriaş ca un
far
care se rotea cu 360 de grade la orice mişcare a burgheziei
m-am uitat în ochiul lor care vomita acum sînge
era ciudat să vezi cum sîngele clasei muncitoare dădea în foc
(ai fi zis o cană cu lapte roşu uitată pe aragaz)
m-am uitat în ochiul lor şi acolo nu m-am văzut decît pe mine
singur în faţa unei chiuvete cu apă neagră
cu mîinile înfundate pînă la cot în apa neagră
spălînd ceşti, farfurii şi platouri
şi foarte multe cuţite

‘Me neither’, Engel’s voice was heard.
‘There’s no chance it would be me’, said Lenin.
Only Stalin was left, but Stalin was already asleep with his head
between
two dirty plates
and only I was left, the last one to arrive, me, who had actually
eaten the least, mostly for the sake of being polite
I stared into their eye – Marx, Engels, Lenin and Stalin actually
had
a single eye placed on the turret of a tank, an eye as huge as a
lighthouse
which turned 360 degrees with the middle class’s every move
I stared into their eye which was now vomiting blood
it was weird watching the working class’s blood boiling over
(one would have thought it was a glass of red milk forgotten on
the gas stove)
I stared into their eye and all I could see was myself alone in
front of a sink filled with black water,
my arms sunk elbow-deep in black water,
washing cups, plates, and chargers
and many, many knives.

2

Am uitat să vă spun că masa la care mîncaserăm
se întindea pînă la orizont
iar pe fața de masă albă nu se vedeau decît urmele pașilor mei
nu e ușor să fii cel mai tînăr cînd începe o revoluție
te trimite Lenin după sare
n-ai încotro, alergi pînă la orizont și aduci sare
te trimite Stalin după muștar
n-ai ce să faci, te tîrăști pe burtă pe sub ciorchinii de struguri
sapi un tunel prin pîinea care îți baricadează drumul
și ajungi la borcanul cu muștar
nu că aș fi fost murdar pe bocanci
eu pe fața de masă a istoriei nu pășesc decît desculț
dar stropii de salivă și privirile rîncede ale dușmanilor de clasă
reuesc pînă la urmă să-ți mînjească tălpile picioarelor
iată motivul pentru care fața de masă
era acum plină de pași însîngerăți iar toate frontierele terestre
tocite aproape pînă la urlet

2

I forgot to mention that the table we had eaten at
extended towards the horizon
and only my footprints were
visible on the white tablecloth
it's not easy being the youngest when a revolution starts –
Lenin sends you for some salt,
you don't have a choice, you run towards the horizon and bring
salt –
Stalin sends you for some mustard
you don't have a choice, you crawl on your belly underneath
the bunches of grapes,
dig a tunnel through the bread standing in your way
and you arrive at the mustard jar –
not that my boots had been dirty,
I only step upon history's tablecloth barefoot
but the drops of saliva and the rancid stares of the class's enemies
manage, in time, to dirty your feet
here's the reason why the tablecloth
was now covered in bloody footprints, and all the terrestrial
frontiers
blunted almost to a shout

3

Ştiu că povestesc repede şi că ar fi trebuit să încep cu sfârşitul
dar am de îngropat o sută de milioane de morţi
şi nu e uşor să îngropi o sută de milioane de morţi când suferi
de miopie progresivă
nu, nu e uşor să îngropi o sută de milioane de morţi când
ai mâncat cu Marx până la vârsta de 30 de ani
când ți-a rămas un gust atât de amar în gură
când ai acreli în stomac şi vomîţi la fiecare cinci minute
ia te uită, iarăşi cade totul pe mine, Marx şi Engels picotesc în
fotolii,
Lenin îşi bea ceaiul, Stalin îşi fumează pipa
iar eu trebuie să îngrop o sută de milioane de morţi
până la ora cinei
nu e uşor să îngropi o sută de milioane de morţi
într-o singură groapă comună
când ai luat masa cu ei în groapa comună
când te-ai născut cu ei în groapa comună, când ai fost cu ei la
şcoală
şi ai crescut cu ei în groapa comună
când ai cântat cu ei cîntece de libertate

3

I know I'm narrating too quickly and that I should have started
with the end
but there are a hundred million dead people for me to bury
and burying a hundred million dead people is not easy when
you suffer from progressive myopia
no, it's not easy to bury a hundred million dead people after
having eaten with Marx until you're thirty
when you're left with such a bitter taste in your mouth
when you have a sour stomach and vomit every five minutes;
I say: Everything is blamed on me once again,
Marx and Engels are having a doze in their armchairs,
Lenin is having a cup of tea, Stalin is smoking his pipe
and I have to bury a hundred million dead people
between now and dinner time
it's not easy to bury a hundred million people
in a single mass grave
after having a meal with them in the mass grave
after being born with them in the mass grave, after going to
school
with them

în groapa comună
gurile care au cântat cîndva în cor
riscă să mai cînte încă mestecînd pămînt
dar mai ales nu e uşor să acoperi o groapă comună
cînd nu ai la dispoziţie decît o seceră şi un ciocan
cum să sapi o groapă comună cînd nu ai la dispoziţie
decît o seceră şi un ciocan şi doar cîteva ore
pînă la ieşirea pe piaţă a noilor manuale de istorie?

after growing up with them in the mass grave
after singing songs of freedom with them
in the mass grave.
the mouths which have all once sung
are now running the risk of singing while eating dirt
but more than anything, it's not easy to cover a mass grave
when all you've got is a sickle and a hammer
how is anyone supposed to dig a mass grave when they've got
only a sickle and a hammer and just a few hours left
until the new history books will be launched?

4

Nu, nu trebuia să stau la masă cu Marx,
acum îmi este foarte clar
rău am făcut că am stat la masă cu Marx
rău am făcut că am stat la masă cu Marx, cu Engels și cu Lenin
nu trebuia să mănînc pe aceeași față de masă cu ei
nu trebuia să împart cu ei aceeași pîine și aceeași sare
aceeași carafă cu apă și aceeași sticlă de vin
nu trebuia să le urez primul poftă bună, dar mi-a fost foame
nu, n-ar fi trebuit să-l las pe Marx să mă servească cu supă
n-ar fi trebuit să-l las pe Engels să mă servească cu varză călită
n-ar fi trebuit să-l las pe Lenin să taie carnea
și mai ales n-ar fi trebuit să mă așez chiar în fața lui Stalin
Stalin, cînd mănîncă, stropește îngrozitor
acum miros tot a supă, părul meu e plin de bucăți de carne
fișnite din gura lui Stalin
pe gît mi se scurg șiroaie de sudoare amestecate
cu stropi de salivă ieșiți din gura lui Stalin
iar deasupra farfuriei în care n-a mai rămas nimic
plutește acum o melodie
un cîntec de dragoste frumos și tulburător

4

No, I shouldn't have sat at Marx's table,
I can see that now, very clearly
it was a mistake to sit at Marx's table
it was a mistake to sit at Marx's, Engels' and Lenin's table
I shouldn't have eaten from the same tablecloth as them
I shouldn't have shared the bread and salt with them
the same water flagon and the same bottle of wine
I shouldn't have been the first to wish them "enjoy your meal,"
but I was hungry
no, I shouldn't have allowed Marx to serve me some soup
no, I shouldn't have allowed Engels to serve me some cabbage
no, I shouldn't have allowed Lenin to slice up the meat
and more than anything, no, I shouldn't have sat right in front
of Stalin -
when he eats, Stalin sprays awfully
and now I reek of soup, my hair is full of meat pieces
that burst from Stalin's mouth,
sweat is dripping down my neck mixed
with sprays of saliva that came out of Stalin's mouth
and above the plate that has nothing left on it

pentru că Stalin, cînd se simte bine,
cîntă şi după moarte

a song is floating
a beautiful stirring song
because, when Stalin is enjoying himself,
he sings even after his death.

5

Epilog

O veste bună: naşterea mea va fi amînată
nu voi mai fi ce era să fiu
iată un lucru sigur, sunt beat de fericire
nimic din ce era să trăiesc nu va mai fi trăire
voi avea un alt trecut şi un alt viitor
voi avea un alt raport cu Dumnezeu, cu răul şi cu binele
voi pierde la alte jocuri, mă voi îndrăgosti de alte femei
şi poate că nu voi mai fi bărbat
poate că voi trăi şi eu misterul naşterii
nu ştiam că se poate dar
iată în clipa morţii totul e posibil

5

Epilogue

Good news: my birth will be postponed
I will no longer be what I was about to become
and here's the thing, I'm drunk with happiness
everything I was about to experience will not be an experience
after all
I will have a different past and a different future
my relationship with God will be a different one, as well as that
with good and evil
I will lose at different games, fall in love with different women
and maybe I won't even be a man any more –
maybe I will carry the mystery of birth with me
I was not aware that it was possible but
at the time of death everything is possible

Ca şi cum s-ar fi înecat

Să pufneşti în râs nu alta
să te tăvăleşti pe jos de râs, nu alta
când spune filozoful ce a înţeles el din lume
din misterul universal
să râzi şi să vomîţi în acelaşi timp, nu alta
să-l scuipi în faţă
să scuipi pe cuvintele lui, nu alta
când spune el filozoful ce a văzut el
ce sclipire în întunericul universal
să-ţi vină să-l iei la palme nu alta
să-i dai o palmă peste ceafă
ca şi cum s-ar fi înecat cu un sîmbure
nu alta

As if he had choked

What else to do but to burst into laughter?
What else to do but to roll on the floor laughing
when the philosopher says what sense he has made of this
world,
of the universal mystery?
What else to do but to laugh and vomit at the same time,
to spit in his face?
What else to do but to spit on the philosopher's words
when he starts talking about his vision
and the brightness he found in the universal darkness?
What else to want but to slap him,
to slap him on the back of his head
as if he had choked on a pip,
what else to do?

Cuvintele îţi opun rezistenţă

N-am mai scris pentru că nu
aveam ce să spun
iată de ce n-am mai scris
e mai bine așa
de ce să scrii când nu ai de spus nimic
de ce să scrii când cuvintele îţi opun rezistenţă
de ce să scrii când ești singur
în fața cuvintelor care se pietrifică
în fața cuvintelor încremenite
pe cerul gurii
înfipite în gâtlee ca tot atâtea baricade
cuvinte care nu mai recunosc nimic
din lumea reală
cuvinte care nu mai au legătură
între ele
între ele și mine
între mine și tine

Words stand up against them

I stopped writing anything because
I have nothing else to say.
This is why I stopped writing anything.
It's better this way.
Why should one write if they have nothing to say?
Why should one write if words stand up against them?
Why should one write if they're alone
facing words that turn into stone,
facing words stuck
on the roof of their mouth,
stuck in their throats as if they were barricades?
Those words no longer depict anything
from the real world;
those words no longer establish a connection
between each other,
between them and me,
between me and you.

Cuvîntul om

Du-te pînă la capătul cuvîntului somn
intră înăuntru
înăuntru cuvîntului somn
ai să găseşti (chircit, zăpăcit) cuvîntul om
ia-o invers apoi şi ai să dai
de cuvîntul moarte
cuvînt de neînţeles, încă misterios
fără ieşire se pare
fără iertare
dar muritor
cuvîntul moarte cînd moare
lasă în urma sa trei ferestre deschise
trei ferestre pentru trei cuvinte esenţiale
pentru trecut prezent viitor
trei ferestre deschise
visate de om în somn

The word man

Go all the way to the end of the word 'dormancy',
get inside it,
inside the word 'dormancy'
and you will find (gaunt, confused) the word 'man'.
Go all the way back and you will stumble
upon the word 'death' –
an unknown word that still holds mystery,
and is seemingly inescapable,
unforgiving,
but mortal.
When the word 'death' dies,
it leaves behind three open windows,
three windows for three essential words –
past, present and future –
the three open windows
the man dreamed of while he lay dormant.

Precum hainele devenite prea largi

Sînt zile cînd cuvintele se scîrbesc
de om
de creierul omului, de
gura sa care muşcă în gol
de chiar cuvîntul om care
orice s-ar spune
este sursa tuturor cuvintelor
supărîndu-se pe propria lor sursă
cuvintele devin astfel de nefolosit
precum hainele devenite prea largi
precum cuvîntul corp care
devine inutil
odată cu îngroparea corpului
scîrbite de ceea ce sunt obligate să spună
cuvintele se îngroapă toate în pămînt
în pămîntul fierbinte, colcăitor
din gura omului

Like clothes that have become too loose

There are days when words get sick
of human beings
and their brains,
of their mouths that are idly biting
into the word 'human' itself, which,
in spite of what they say,
is the source of all other words.
As words become angry with their source,
they become unfit to use,
like clothes that have become too loose,
like the word 'body', which
becomes useless.
When the body is buried,
disgusted by what they are forced to express,
the words burrow underground
into the warm, swarming ground
inside man's mouth.

Aşteptam învierea florilor

Aşteptam în faţa cuvîntului floare
cu un buchet de garoafe ofilite în mînă
ştiam din sursă sigură că învierea florilor
urma să se producă în următoarele 24 de ore
în spatele meu întreaga florărie
mirosea a mort, a putreziciune
a petale călcate în picioare
eram mii de oameni acolo
aşteptînd învierea florilor
ştiam din sursă sigură că florile
urmas să învie în următoarele 48 de ore
cu morţii nu era sigur, ei mai trebuiau să aştepte
dar florile de pe mormintele lor
urmas să învie în următoarele trei zile

I was waiting for the resurrection of flowers

I was waiting in front of the word 'flower'
with a handful of wilting carnations in my hand.
A reliable source had informed me that the resurrection of
flowers
was to occur within the next 24 hours.
Behind me, the entire flower shop
smelt like a corpse, like rot,
like stomped petals.
Thousands of people were there
waiting for the resurrection of flowers...
A reliable source had informed me that the flowers
were to resurrect within the next 48 hours.
There was no certainty about dead people, they had to wait a
while longer,
but the flowers on their tombs
were to resurrect within the next three days.

Aşa i-a fost destinul

Aşa i-a fost destinul
furnica roşie n-ar fi trebuit să urce
pe această pagină
am înconjurat-o cu puncte
şi fiecare punct s-a transformat într-un păianjen
fiecare păianjen şi-a ţesut o plasă
şi aşa s-a născut limbajul
nimeni n-a ştiut acest lucru
până acum
şi dacă n-ar fi fost furnica roşie
aceste rînduri n-ar fi avut nici un sens

That's how it was meant to be

That's how it was meant to be –
the red ant shouldn't have climbed
this page.
I surrounded it with dots
and every dot turned into a spider;
every spider span a web,
this is how language was born.
No one has known this before,
and if it hadn't been for the red ant
these lines wouldn't make any sense.

Cu atît

Cu atît m-am ales
cu aceste rînduri
cu aceste rînduri grăbite scrise
pe această pagină
cu aceste cuvinte care nu mai spun
mare lucru
cu atît m-am ales pe ziua de azi
cu aceste cuvinte repetate ca şi cum
ar striga după ajutor
doar cu ele m-am ales
ziua n-a fost prea generoasă cu mine
s-a şi terminat de altfel
nu se mai poate face nimic
doar o singură pagină doar cîteva
rînduri grăbite
doar acest poem ca un glonte în cap
la sfîrşitul unei zile atît de lungi
la sfîrşitul unei zile interminabile
e puţin lucru

This is all

That is all I got
out of these lines,
out of these scribbled lines
on this page.
These words that no longer express
much,
that is all I got today,
these words that repeat themselves as if
they shouted for help,
that is all I got.
The day wasn't too generous towards me
it nonetheless went by,
so nothing more can be done,
nothing but a single page, only a few
scribbled lines.
Just this poem as a bullet in the head
at the end of such a long day
at the end of a never-ending day
is very little.

Măcar două mâini

Cum să fii tu în același timp
mare și corabie, pasăre și cer
în această lume nu se poate așa ceva
n-ai decît să te întorci acolo
înapoi în pîntecele de unde vii

aici nu poți să fii în același timp
naștere și născut
auz și ureche
ochi și văz
poate la tine acolo, în mocirla
de unde vii în cîntecul de unde ne auzi
în orbirea din care ne vezi
în mama unică în care te storci

poate acolo să fie totul așa cum vrei
aici însă va trebui să înveți să taci
și nici să nu atingi vreodată ceva
pînă cînd n-or să-ți crească
măcar două mâini

At least two hands

How can you be both
the sea and a boat, a bird and the sky?
That is not possible in this world.
You might as well return there,
back into the womb you came out of.

In this place you can't be both
birth and born,
hearing and ear,
eye and sight,
maybe where you live, in the bog
that you come from, in the song you hear us from,
in the blindness that you see us from,
in the unique mother that you squeeze yourself into,

maybe everything is as you like it there,
but here you will have to learn to be quiet.
And don't ever touch anything
unless you should grow
at least two hands.

Singurul mod de a-l mai păstra în viață

Cum să dai afară un mort
care moare sub propria ta piele?
îl simți tot mai greu sub propria
ta piele
este un mort recent
îl porți în tine, îi mai vorbești încă
simți cât de singur este mortul din tine
dar nu poți să-l ejectezi ca pe o grimasă
mortul din tine este memoria ta
singurul mod de a-l mai păstra în viață
este să-i spui povești

The only way of keeping it alive

How can you send away a corpse
that's dying under your own skin?
You can feel it getting heavier under your
own skin.
It died recently.
You're carrying it inside you, you're still talking to it,
you can feel how lonely the corpse inside you is,
but you can't eject it like a grimace.
The corpse inside you is your memory.
The only way of keeping it alive
is telling stories.

Ştie cînd trebuie să o ia la dreapta

S-a dovedit, viaţa mea a fost o repetiţie generală
pentru o altă viaţă
pentru o altă fiinţă
cineva m-a observat cu atenţie
iar acum ştie cînd trebuie să o ia la dreapta
la stînga
în ce moment să se oprească, să ceară totul
cineva ştie acum cu precizie
cînd să dea înapoi
cum să se facă ascultat de mulţime
cînd să nu-şi uite umbrela acasă
dar mai ales cînd să se nască şi cum să moară

s-a dovedit, cineva ne-a învăţat pe de rost
ne-a observat în toate împrejurările
ne-a pus în situaţii imposibile ca să vadă cum
funcţionează laşitatea, durerea, frica
am fost, de fapt, noi, oamenii
tot atîtea repetiţii generale

He knows when to turn right

It's been proven, my life was a general rehearsal
for another life,
for another being.
Someone has been carefully taking note of me
and now he knows when to turn right
or left,
when he should stop and ask for everything.
Now someone knows precisely
when to retreat,
how to make himself heard by the crowd,
when he shouldn't forget his umbrella at home,
but especially when to be born and how to die.

It's been proven, someone learned everything about us by
heart,
he observed our behaviour in every circumstance.
He made us go through impossible situations just to see how
cowardice, pain and fear work.
We, humans, have, in reality, been

iar acum EL care a notat totul
poate să aleagă una din viețile noastre
și să o declare câștigătoare: spectacolul sezonului

just so many general rehearsals
and now HE, who wrote everything down,
can choose one of our lives
and declare it a winner: this season's best show.

Proastă cum e

Proastă cum e broasca țestoasă
care poartă pe carapacea sa pământul
când ajunge în dreptul meu
se blochează
una e să mă ocolească pe la dreapta
și alta e să mă ocolească pe la stînga
două destine diferite i se deschid
eu n-am voie să vorbesc dar
îi fac un semn cu ochiul
la stînga e abisul, durerea fără sfîrșit,
minciuna și ura
la dreapta așteaptă răul, vinovăția totală
moartea fiilor și uitarea
nu există cale de mijloc, îi mai spun eu
gesticulînd
trebuie să te decizi

So stupid

The tortoise that carries the Earth on its carapace
is so stupid
that when it reaches me
it gets stuck.
Going past my left side
is not the same as going past my right –
two different destinies unfold before it.
I'm not allowed to talk but
I wink at it.
To our left lies the abyss, the never-ending grief,
lies and hatred;
to our right, the evil and utter guilt await
the sons' death and forgetfulness.
There is no other way, I tell her
through gestures,
you have to make up your mind.

De o vreme ea mă hrăneşte numai cu mere

mere la micul dejun
mere la prînz
mere la cină
iar între mese, spune ea, e bine să mănînci fructe
şi îmi dă alte mere
nu că aş avea ceva împotriva simbolurilor
dar îmi este greu să păşesc pe mere
în fiecare dimineaţă la picioarele patului
descopăr un covor de mere
cum să cobori de la etajul trei cînd pe fiecare treaptă
ea a clădit mere pentru iarnă
în oraş autobuzele nu mai iau călători pentru că au
de transportat tone de mere
iar magazinele care vînd mere s-au înmulţit
înfiorător
în fiecare vitrină în fiecare fereastră
nu vezi decît mormane de mere
ceva se întîmplă, vă spun, nu e bine
între timp am devenit atît de lent

She's only been feeding me apples lately

Apples for breakfast,
apples for lunch,
apples for dinner,
and between meals, she says, one should eat fruit,
and gives me more apples.
Not that I'm against symbols,
but I find it difficult to step on apples.
Every morning by my bed
I find the floor covered in apples.
How could one go down from the third floor when on every step
she keeps apples for next winter.
The buses in the city no longer take passengers because they
have to
transport tons of apples,
and the number of apple stores has increased
alarmingly.
In every showcase, in every window
all you can see are piles of apples.
Something's going on, I swear, this isn't any good.

încît nici nu mai apuc să mănînc un măr
îl aleg pe cel mai roşu, pe cel mai frumos
dar pînă să-l duc la gură
putrezeşte

In the meantime I have become so slow
that I don't even get the chance of eating an apple.
I pick the reddest one, the most beautiful one
but before I get the chance to take a bite
it rots.

Cineva mă aştepta totuşi în gară

De atîta vreme mă repet
şi uite că nimeni nu spune nimic
mă aşteptam să fiu abandonat fără milă
să fiu părăsit de tine
de eul meu interior
de dublul care-mi locuieşte eul
de gardianul mincinos al
 dublului meu
de toţi complicitii eului meu care vede dublu
de toată suflarea, ca să spun aşa

dar uite că în momentul sosirii trenului
cineva mă aştepta totuşi în gară
trenul era neanunţat, gara părăsită
mersul trenurilor nu prevedea
această ultimă călătorie
şi uite că totuşi în gară
repetitiv şi singur
mă aştepta cîinele meu trezit din somn

Yet someone was waiting for me at the station

I've been repeating this for so long,
but nobody makes any comment.
I had expected to be mercilessly abandoned,
to be left by you,
by my inner ego,
by my double which inhabits my ego,
by the lying guard of
 my double,
by all the accomplices of my ego which has its double vision
by every living thing, so to speak.

But when my train arrived it turned out
that someone was waiting for me at the station.
The train hadn't been announced, the station was deserted,
the train schedule hadn't mentioned
this last journey,
and yet at the station,
repetitive and alone,
my awakened dog was waiting for me.

Cu un singur picior

Cine să fie omul cu un singur
ochi
cu o singură mână, cu un
singur picior
care se apropie de mine?

jumătatea mea?

With a single leg

I wonder, who is the man with a single
eye,
with a single hand and a
single leg,
who is approaching me?

Is it my other half?

Un vertij erotic

Cuprins de un vertij erotic
monstrul nu şi-a mai devorat victima
să fim buni, să fim frumoşi
a murmurat monstrul cu buzele umezite
cu ochii în lacrimi

cei zece mii de participanţi
la sacrificiul fecioarei
au scos un urlet
s-au repezit la picioarele monstrului
şi i-au sărutat numeroşii genunchi
i-au curăţat resturile de carne putredă
dintre dinţi
l-au spălat, l-au stropit cu parfumuri

toropit de plăcere monstrul a adormit
cei zece mii de participanţi la
sacrificiul fecioarei
l-au păzit pe monstru de muşte

An erotic vertigo

Struck by an erotic vertigo,
the monster didn't devour his victim after all.
Let us be kind, let us be beautiful,
the monster uttered with his moistened lips,
with tears in his eyes.

The ten thousand attendants
at the virgin's sacrifice
all shouted,
and rushed to the monster's feet
and kissed his multiple knees;
they scraped the bits of rotten flesh
out from between his teeth;
they washed him, sprayed him with perfume.

Drowsy with pleasure, the monster fell asleep.
The ten thousand attendants at
the virgin's sacrifice
kept flies away from the monster

timp de o sută de ani

în ziua în care s-a trezit
monstrul a simţit o foame cumplită

for a hundred years.

The day he woke up,
the monster was terribly hungry.

